

i en fortvivlet Stilling i det Tilfælde, at Dommen alligevel efter lang Tids Forløb skulde gaa den imod. En Domsafgørelse kan ogsaa blive forskellig for de forskellige Foreninger, da de arbejder under forskellige Former.

Vi mener, at saadan som Sagen har udviklet sig gennem Aarene, og saadan som Sagens Beskaffenhed er, egner den sig bedst til en Afgørelse ved Lovgivning.

Men ogsaa for Administrationen maa det være i høj Grad tiltalende, om Sagen kan ordnes ved Lovgivning. Der foreligger jo nemlig adskillige ministerielle Skrivelser og Udtalelser, hvorved det erkendes, at Landboforeninger og Husmandsforeninger, som er dannede med andet Formaal for Øje, kan afholde deres private Auktioner uden at betale Gebyr.

Vi kan saaledes henvise til Justitsministeriets Skrivelser af 19. Juni 1907, 1. September 1910 og 18. December 1911 samt til Justitsministerens Udtalelser i Folketinget i 1914, Spalte 3250 og 3254. Endvidere skal vi anføre Skattedepartementets Skrivelse af 1. Juli 1916, hvori der siges, at Skattedepartementet har udtalt: „at Landboforenings-Auktioner kun kan betragtes som private, naar Salget alene sker for og til Medlemmer af den paagældende Forening“. Den citerede Udtalelse er jo fra en Skrivelse af 1915. Efter denne Udtalelse vil Auktionerne efter vor Mening være lovlige, „naar Salget alene sker for og til Medlemmer“, og mere ønsker Foreningerne ikke.

Det, der skulde begrunde Kravet om Gebyr, er jo en Overrettsdom og en Underretskendelse.

Overrettsdommen er afsagt den 26. Marts 1913, og den var altsaa kendt baade i 1914 og 1915.

Med Hensyn til Overrettsdommen maa der for øvrigt lægges Mærke til, at Sagen var anlagt imod 4 Snedkere og en Trævarefabrik og ikke imod den paagældende Landboforening. Fire af de tiltalte blev frifundet, og en Snedker blev dømt i Henhold til „Næringslovens § 23, jfr. Lov af 23. Maj 1873 § 6“. Snedkeren blev altsaa dømt, fordi han ikke havde drevet Næring paa Stedet et helt Aar- og alligevel solgte sine Varer paa den omtalte Maade. Men Dommen siger ikke noget om Gebyrpligt. Det er *med Hensyn til det foreliggende Forhold*, at Auktionerne „maa anses for offentlige“, medens Dommen ikke siger noget med Hensyn til andre Forhold.

Underretskendelsen angaar Salg for et Konkursbo — altsaa et Ikke-Medlem. Denne Kendelse vedrører aldeles ikke det, der er Hovedspørgsmaalet: Salg fra og til Medlemmer, og dens Præmisses, der omhandler Offentligheden m. m., er for største Delen uforholdne for at begrunde denne Kendelse. Der var solgt for et Ikke-Medlem, og Landboforeningen betalte.

Spørgsmaalet om Offentligheden kan absolut ikke afgøres efter Medlemsantal eller Virkekreds — hvor skulde saa Grænsen være? Det, der bliver det afgørende, maa være, om en Forening er oprettet med andre og vigtige Formaal for Øje, og om den fremdeles har saadanne Formaal.

Under Henvisning til det, vi saaledes har anført, og til, at Auktionsvirksomheden har vedværet i flere Aar, uden at der er betalt Gebyr, er det selvfølgelig, at Landboforeninger og Husmandsforeninger maa anse denne Virksomhed for lovlig.

Ogsaa vi anser Virksomheden for lovlig. Og naar dette maa gælde for en enkelt Forening, synes det naturligt, at det ogsaa maa gælde for en Landboforening og en eller flere Husmandsforeninger, der arbejder i Fællesskab med Auktioner. Der har imidlertid særlig om et saadant Fællesskab været udtalt, at det var ulovmedholdeligt. Og Forholdet er nu dette, at et saadant Fællesskab kan være ønskeligt af mange Grunde.

Udvalget er enigt om, at der maa ansættes en Afgift til Staten, hvis der skal lovgives om Sagen. Det maa dog absolut være en *mindre* Afgift. Foruden det, vi har anført om Lovligheden, maa der tages Hensyn til, at hvis Foreningernes almindelige Samlingsauktioner ikke kan afholdes, vil Omsætningen foregaa paa andre og afgiftsfrie Maader, f. Eks. ved Markeder eller ved omrejsende Handelsmand.

Staten vil altsaa ikke tabe noget ved en lovfæstet *mindre* Afgift — tværtimod, thi kun en lille Del af de Dyr og Produkter, der sælges ved Foreningsauktionerne, vil komme til andre Auktioner, hvis Foreningsauktionerne maa ophøre.

Endelig maa vi ogsaa pege paa disse Foreningers landøkonomiske Betydning.

Det er ret vanskeligt for Landmænd at vide, hvad Dyr af forskellig Kvalitet og til forskellige Tider virkelig er værd, og især er det vanskeligt for saadanne Land-